

Την Τρίτη 25 Απριλίου 2017, καλεσμένος στην εκπομπή [On the third day](#) της ERTopen με τον Γιώργο Μουργή, ήταν ο Παναγιώτης Μαυροειδής, μέλος του Πανελλαδικού Συντονιστικού Οργάνου της ANΤΑΡΣΥΑ.

Είχαν μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα συζήτηση που, με αφορμή τις γαλλικές εκλογές, επεκτάθηκε και στα “δικά μας”.

Ορισμένα θέματα που μπήκαν στη συζήτηση, μαζί με αντίστοιχους σχολιασμούς:

- Το BREXIT οι Γαλλικές εκλογές και οι τριγμοί στην Ευρωπαϊκή Ένωση:
 - Η ΕΕ είναι ήδη σε μεγάλη κρίση. Πριν 2 χρόνια το ερώτημα ήταν αν “θα έχει μέλλον όποιος φύγει από την ΕΕ”, ενώ σήμερα τίθεται το ερώτημα “αν και με ποια μορφή θα έχει μέλλον η ΕΕ.
- Οι αιτίες ανόδου των φασιστικών και ακροδεξιών ρευμάτων στην Ευρώπη:
 - Κανείς δε μας λέει ότι η όξυνση των κοινωνικών προβλημάτων γεννάει απαραίτητα στροφή προς τα αριστερά. Εξαρτάται από τη μορφή και το περιεχόμενο της λύσης. Ο πυρήνας της φασιστικής αντίληψης προτάσσει ως “λύση” τη μάχη με τον διπλανό ή αυτόν που είναι λίγο παραπάνω ή λίγο παρακάτω, δηλαδή τον εμφύλιο πόλεμο εντός των εργαζομένων και των ανέργων. Ο ρατσισμός αποτελεί εργαλείο για αυτή την αντίληψη. Επομένως η λεγόμενη “ενότητα πάνω στο πρόβλημα” κάθε άλλο παρά αρκεί. Ναι μεν τα προβλήματα δεν έχουν χρώμα, αλλά η λύση τους έχει έντονο χρώμα. Αν η αριστερά δεν τολμήσει να μιλήσει για τη “μεγάλη κοινωνική απόσταση”, δηλαδή για λύσεις ενάντια στο κεφάλαιο, δίνεται χώρος στην ακροδεξιά.
- Για τη στάση της αριστεράς απέναντι στην ΕΕ:
 - Η λεγόμενη ευρωπαϊκή αριστερά θεώρησε ότι η ΕΕ αποτελεί αντικειμενικά προοδευτικά εξέλιξη και την υποστήριξε, ενώ αποτελούσε πολιτική και οικονομική ένωση συνασπισμού του κεφαλαίου απέναντι στις εργατικές τάξεις. Αλλά και σήμερα αρνείται να επανατοποθετηθεί αρνητικά κάνοντας λόγο για αλλαγή των Συνθηκών, για “διαπραγμάτευση”, Σχέδιο Β κλπ
- Η επαναφορά της σοσιαλδημοκρατίας με πολιτικές φιγούρες όπως αυτές του Μελανσόν, του Κόρμπιν κλπ:
 - Ο Μελανσόν δηλώνει και είναι σοσιαλδημοκράτης, πρεσβεύοντας στην επιστροφή σε μια λεγόμενη καλή εποχή της σοσιαλδημοκρατίας. Ωστόσο η περίοδος του “κοινωνικού συμβολαίου”, όπου το κεφάλαιο αφενός μπορούσε να δώσει (ανοδικός κύκλος) και αφετέρου ήταν υποχρεωμένο να δώσει λόγω της επαναστατικής κομμουνιστικής απειλής, έχει παρέλθει ιστορικά
- Η εξαφάνιση του ΓΚΚ μέσω της συμμαχίας με τον Μελανσόν:
 - Δυνάμεις όπως το Γαλλικό ΚΚ, κρύβονται πίσω από κομμάτια της σοσιαλδημοκρατίας. Δε δίνουν καμία μάχη. Είναι τουλάχιστον τραγικό σε μια επαναστατική εποχή με την αρνητική έννοια, καθώς σαρώνονται κατακτήσεις όχι μόνο της ρωσικής αλλά και της Γαλλικής επανάστασης, η αριστερά να μη τολμάει να μιλήσει για τομή και επανάσταση και να μιλά για “επανάσταση” δημαγωγικά η κάθε Λεπέν
- Για την τάση επιστροφής στην εθνική κυριαρχία:
 - Υπάρχει οπωσδήποτε και η πλευρά της διαπραγμάτευσης, καθώς η Γαλλία δεν είναι μια τυχαία καπιταλιστική χώρα. Διεκδικεί απέναντι στη Γερμανία σε ένα βαθμό. Πέρα από αυτό όμως, χρειάζεται προσοχή. Το ταξικό ζήτημα δεν αποκόπτεται από το εθνικό. Πώς όμως

συνδέονται; Αν μπει ομπρέλα το εθνικό ζήτημα όπως έκανε ο Μελανσόν, τότε ανεξάρτητα από προθέσεις το κοινωνικό ζήτημα κηδεύεται. Αντίθετα αν η αριστερά σηκώσει το ζήτημα της ταξικής και κοινωνικής απελευθέρωσης, τότε η εθνική διάσταση μπορεί να καθίσταται ομορφιά. Η ομορφιά απαιτεί πολυχρωμία όχι μονοχρωμία.

Ακούστε εδώ ολόκληρη την ενδιαφέρουσα εκπομπή: [On the third day](#)